

Situacija za potražioce azila u Åvedskoj

Situacija za potražioce azila u Åvedskoj Tražio sam azil u Martu 2008 u Kållerred, mesto pored Geteborga. Već sledećeg dana su mi uzeli otiske, napravili fotku i postavljali pitanja: kako sam stigao, kada, koliko dugo sam u Åvedskoj, da li sam ostao u nekoj drugoj zemlji, da li imam porodicu, zašto tražim azil... Zatim su mi dali papir sa mojom fotografijom koja služi kao legitimacija dok ne dobijem LMA karticu.

Već prvog dana sam video da nemaju doktora na tom mestu za prihvatanje potražilaca azila. Ljudi mogu da dođu u bolesni ili da se razbole tokom putovanja od svoje zemlje, ali sve što možemo da uradimo je da nekamo 7-10 dana da dobijemo transfer u neki stan i u tom mestu možemo da pitamo za doktora. U Kållerred ne možemo da dobijemo doktora osim ako se dobije srčani napad ili nešto slično. To mi je rekao čovek koji radi kao obezbeđenje. Ja sam imao veliki bol u plućima tako da nisam mogao da spavam. zato sam sam posetio Urgentni centar u Geteborgu ali me je žena na recepciji odbila. Nije mi dala da posetim doktora, jer nisam imao da joj pokazem pasoš niti da platim 1050 Åvedskih krona (900 krona je 100 evra). Nije prihvatila papir sa fotografijom koji sam dobio od Migracionog ofisa. Nije je bilo briga za moje probleme.

Tog dana sam posetio i "Newspaper Library" i tamo sam takođe bio diskriminisan. Radnik za pultom mi je rekao da moram imati broj socijalnog osiguranja ako želim da koristim internet. To pak imaju samo građani EU tako da mu moje pokazivanje papira sa fotkom nije ništa značilo.

Tako sam u toku samo jednog dana diskriminisan u dve javne institucije. Kada je u Kållerred došao čovek iz Amnesty International, ispričao mi je za ta dva slučaja, otkriva da od njega da ispita stvar i da izvrši pritisak na vlasti da promene takvo ponašanje (kad već dobija platu otkrivao sam da radi svoj reformistički posao). Ali, samo je odgovorio: to je tako, to je tako; i slegao je ramenima, kao da ja treba da prihvatim situaciju i to je to. Onda me je pitao da li sam direktno u Åvedsku ili sam ostao u nekoj drugoj zemlji i naravno da sam mu odgovorio da sam direktno (da nisam, poslali bi me tamo gde sam bio, da tamo tražim azil-dablinski sporazum). Tako mi je u tom momentu pokazao da radi za vlast jer i migracioni ofis postavlja takvo pitanje ne bi li proterali u drugu zemlju one koji traže azil. Odmah sam se pomerio od te prodane dušice.

Kasnije kada sam dobio transfer, posetio sam biblioteku u gradu Orebro i tamo video izložbu Amnesty-ja o kršenju ljudskih prava u Kini. To me je iznerviralo jer ne žele da zabeleže kršenje ljudskih prava u njihovoj Åvedskoj i da naprave izložbu o tome. Jebene patriote, totalno su pod kontrolom vlasti i čak pomažu vlastima. Što se tiče odnosa prema vlastima, Åvedci su kao Jugosloveni za vreme Tita i kao Nemci za vreme Hitlera.

U svakom slučaju, kad sam dobio sobu u selendri, dobio sam pravo na doktora i na internet u lokalnoj biblioteci.

Postoje problemi i oko sobe.

Prvo, Migraciona služba me i zajedno ljude iz ratova. Na primer, me i Albance sa Kosova i Srbe, itd. Jednog dana neko me nekog da ubije a dotična služba će biti srećna ako se to desi.

Drugo, problem je i pijuniranje. Dotična služba zaista ima mrežu ulizica koji su spremni da sarađuju sa vlastima zarad dozvole da se ostanu u Åvedskoj (pravo na azil je svedeno na filterisanje podobnih i nepodobnih stranaca).

Možda je to razlog zašto me i ljude iz ratova, da bi pijunirali jedni druge. Za mnoge ljude migraciona služba nema načina da utvrdi identitet pa zato i alju pijune koji postavljaju tokom razgovora ista pitanja kao vlast, koji proveravaju dijalekt jezika, itd. Čak i nastavnik jezičkog kursa postavlja ponekad privatna pitanja da vidi da li smo lagali vlast. Meni su već u Kållerred poslali debelog matorog Srbina iz Hrvatske koji je počeo da mi postavlja pitanja, između ostalog me je pitao koje fabrike postoje u Obiliću (pošto sam ja naveo selo pored Obilića kao mesto odakle sam) a dva puta mi je rekao da ne lažem vlast jer će me uhapsiti ako to uradim. Tako migraciona služba nema mogućnosti da proveriti identitet ljudi iz razrušenih ratnih područja pa su kreirali mrežu ljudi koji ih ljube u guzu da bi dobili dozvolu boravka u Åvedskoj.

Već od tog trenutka sam shvatio da su napravili mrežu ulizica i da moraju dati privilegije pijunima ne bi li radili za Åvedsku vlast. To je ista ilegalna aktivnost. Čak i tajna služba, kao i panduri, mora da traži dozvolu od sudije ne li nekog pijunirali (dozvolu uvek dobiju ali moraju da je traže), ali migraciona služba ne pita nikog ništa.

Oni to rade neoficijelno. Problem sa pijunima je i da oni mogu da izmisle laži ne bi li sebi dodelili veću značaj u svemu tome.

I tako, nakon izdajnika u Kållerred-u, poslali su me u kuću gde su imali još jednog ulizicu koji priča naš jezik (Rom odrastao u Nemačkoj ali zbog proterivanja nakon zatvora odande traži azil u Åvedskoj, i nema zašto; ta da ga dobije pa pojurio da radi za njih). On me je pitao najmanje 15 pitanja isto kao vlast a najgluplje je bilo kad je pitao, dva dana nakon što su me to pitali u dotičnoj službi: da li ću sarađivati sa vlastima oko deportacije ako dobijem negativnu odluku. Pijuni se ne kriju kad vide da osoba nije agresivna. U svakom slučaju, mesec dana nisam hteo da razgovaram sa njim, pa su poslali sledeću ulizicu (matorac iz Novog Pazara). Nakon toga su poslali jednog sa Kosova, ne bi li proverio moj dijalekt i da li znam razne stvari koje su vezane za tamošnji život. Trudio sam se da ga izbegavam, pa se malo naljutio ali me je bilo baš briga jer sam znao da je i ko je i zašto ga izbegavam. Kada izbegavam pijune, pokušavam da sprečim da dobiju privilegije time što prave četu drugim ljudima. Iako ja ne verujem da im Migraciona služba daje sve što im obećava. Mnogi ljudi su glupi kad veruju onima koji rade protiv nas (stranaca). Osim svega toga, problem je da je mesto za život malo. Kuću koju dobijamo je sa dve veće i dve manje sobe. A alju čak 8 osoba da živi unutra. Åvedci, u istim takvim kućama pored nas, žive troje ili maksimum 4 osobe zajedno. Moje mišljenje je da je takva kuća optimalna za 4 osobe a maksimum bi bio 6 osoba. Ali trpaju po 8 osoba da bi uštedeli novac držeći (izbegavaju da iznajme više stanova). Mislim da smo imali oko 4 kvadratna metra po osobi, a čak i zatvorenici bi trebali da imaju po 8 metara (međunarodni standardi za ljudska prava) i radio i TV. Potražioci azila nemaju radio i TV. Smeštaj koji nam

daju je bogu iza nogu, dakle u selendrama (centralna & Scaron;vedska i krajnji sever). Najbliži grad je 40 km a malo veći 80km. Tako ne možemo da se uključimo u društvene ne možemo da nađemo ljude iz naše zemlje koji su tu dugo vremena i da se sprijateljimo sa njima, itd. I izvan i unutar kuće nam onemogućavaju normalan život, slanjem u selendre, međunarodnom ljudi iz rata i stvaranjem mreže & Scaron;pijuna. Samo oni koji dođu sa dokumentima nisu & Scaron;pijunirani u vezi identiteta i samo poslovnici su dobri za vlast. Na žalost, mnogi potražiocima azila su uplašeni da demonstriraju protiv vlasti jer bi im pretila deportacija. Tako sam se ja duže vreme pitao zašto se radnici lokalnog migracionog ofisa zovu Asistenti i tada sam zaključio: oni ne asistiraju potražiocima azila da bolje izlože svoj slučaj, oni asistiraju svojoj službi oko & Scaron;pijuniranja, uskraćivanja novca, itd. Čak i 2100 & Scaron;vedsk krona, koliko se dobija mesečno, nije dovoljno ni za & Scaron;ta osim za hranu. Ali ljudima treba novac i za odeću, za druženje sa drugima ljudima i sve ostalo & Scaron;to čini život u zajednici, takođe im treba da ponekad pozovu i svoju porodicu. Voleo bih da neko sakupi informacije koliko je potražilaca azila prešlo u sitne kriminalce (krađe hrane i odeće u prodavnicama) nakon & Scaron;to migracioni ofis daje "toliko mnogo novca" ljudima. Imigranti nemaju isti kvalitet života kao & Scaron;većani i daleko su od učešća u životu društva. Sve zajedno: loša situacija. Totalna diskriminacija. Nakon toga, maknuo sam se iz selendre u Stockholm, gde sam tri nedelje kampovao pod & Scaron;atorom. Na nesreću, izgubio sam 1800 Krona (200 evra), tako da sam kampovao bez love to jest morao sam da posećujem socijalne centre za jeftinu hranu. Migraciona služba ne pomaže ni & Scaron;ta ako neko ostane bez novca, samo kažu: uzajmi negde. Ali drugi nisu u mogućnosti da pozajmljuju drugima, tako da nemamo gde da uzajmimo. Sledeći put kad sam dobio novac, pomerio sam se iz & Scaron;vedske. Svuda rasisti, ne samo u migracionoj službi nego i u amnestiji, u bibliotekama, u bolnicama... previše brate. Kao Nemačka pre 50 godina. kada neko nema šta da promeni stvari, najbolje da se makne, pre represije i izгона. Kasnije sam u Stockholmu dočuo da mi ne daju da koristim internet u Royal Library, tražili su mi pasoš ili ličnu kartu kao i u ranijim slučajevima. Osim toga, Stadsmission, organizacija za pomoć ljudima bez novca, ili radnici ili skinzi iz obezbeđenja su pozvali pandure i ovi su došli i ladno izdvojili samo Rumune i pregledali im dokumenta i proverili otiske prstiju. Kao sa Jevrejima u vreme Drugog svetskog rata. Svaka kontrola je sranje, ali izdvajanje jedne etničke grupe (ili nacionalnosti) i proveravati samo njih, to je čisto rasizam. To je & Scaron;vedska! Konačno, nisam više tamo:) juhuu!!!